

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

SEMPRE FERMA.

ors los que desitjan la mort de la República francesa, que no son pochs, aquests dias se fregavan las mans de gust, davant de la cayguda del ministeri Ferry, a conseqüencia de un descalabro suferit per las tropas que operan en lo Tonkin; y sobre tot davant de las dificultats que 's presentavan de moment per constituhir nou ministeri.

Legitimistas, orleanistas y bonapartistas no cabian dintre de la pell, y sense considerar que a partir son tres, cada bu d'ells esperava 'l sant adveniment, ab los ulls girats a la Xina. ¡Quins patriotas!

Los baladrers, que may faltan; aquells que ho destrubeixen tot, sense edificar may res, ab las sevas exageracions engreixavan als reaccionaris.

Lo ministeri Ferry, a qui tant li déu la Fransa republicana, queya derrotat per la majoria de la Cámara, víctima, no de faltas per ell comesas y sí sols de una desgracia passatjera y sense conseqüencias; perque per la guerra més que per altra cosa s'ha dit alló tant conegut: *donde las dan las toman.*

Fransa es un país impresionable... tal vegada massa impresionable. Una victoria l'entusiasma fins al paroxisme; un contratemps l'abat fins a la desesperació.

Amant lo poble del país que 'l sustenta, de la bandera que l'abriga, de la gloria que l'enluherna, no sab avenirse resignadament a sufrir una desgracia, de manera que 'l poder desgraciat, es poder caygut. No basta la rectitut de las intencions, ni l'honorades dels actes. L'èxit es la rahò; la falta d'èxit es la culpa.

Lo ministeri Ferry ha sigut reputat culpable de que no hajan sapigut unir las tropas que operan en lo Tonkin una victoria més a las moltas que duhen conseguidas. ¡Pobra rahò per determinar la cayguda de un goberni! Per això es de creure que passada l'impressió del moment, en Ferry, digne hereu y successor del gran Gambetta, tornarà a rehabilitarse per prestar nous y relevants serveys al seu país y a la República.

Després de tot, més val un poble impresionable, fins al extravio, com lo francés, que no un poble com lo nostre, insensible, masell y apàtich, que 's deixa abofetejar, escupir y maltractar per tothom, sense tornars'hi ni-queixarse.

de trastorns y esbatzegadas, pas a pas, gradualment y buscant tota la forsa en los designis de la opinió pública.

Los elements reaccionaris que tot ho esperavan de la cayguda de 'n Ferry han quedat xasquejats com sempre; mentres que 'ls elements exagerats, que ho voldrian matar tot y tocar lo cel ab las mans, han hagut de comprendre qu'en una república ahont totas las llibertats son permesas, menos encare que en una monarquia ahont tots los drets son restringits, ha de ser possible que preponderin las tendencias cegas y suicidas de la demagogia desenfrenada.

Per això 'l ministeri Brisson, acceptat per las cámaras, representa 'ls mateixos ideals que 'l ministeri Ferry, professa la mateixa politica, respon a las mateixas necessitats, es, com aquell, un terme mitj entre 'l progrés y l'estabilitat y sabrà veillar per l'honra de la nació y per la integritat de la República.

Desengányinse 'ls enemichs de aquesta: los arbres ben arrelats resisteixen totas las ventadas, y 'l de la República francesa no ha de caure perque vinga un cop de vent advers de la Xina.

P. K.

LO LLEÓ ESPANYOL.

LA OFENSA.

ORROR! ¿No saben qué ha arribat d' Africa?

—¿Dátils?

—No senyor: han arribat... ¡oh, sembla impossible!

—¿Figas de moro?

—Han arribat noticias espantosas, horripilants, lo lleó espanyol ha sigut bofetejat.

—¡Vaya! ¿Bofetejar un lleó...? Si no s'explica més clar...

—Si senyor; los soldats espanyols del destacament d' Alhucemas han sigut bastonejats pels moros.

—¡Oh! Aixó ja no es bofetejar lleons, sino bastonejar soldats.

—Es igual. De tots modos aixó no pot quedar aixís; es precis venjarnos.

—Pues venjémnos.

—Y fer un escarment.

—Pues escarmentémlos.

—Y anar al Africa a matar moros.

—Pues... ¡música!

Al Africa, minyons, a matar moros, a matar moros;

al Africa, minyons, a matar moros ab canons.—

PREPARATIUS.

—Senyor Quesada...

—¡Presente!

—Ja deu estar enterat de lo 'que hi ha a la costa d' Africa.

—Si senyor: moros.

—Y deu sapiguer també lo que aquestos moros han fet.

—Tot ho sè, senyor Cánovas: l'únic que no sè es gramática.

—No importa: aném a lo que fa al cas. ¿Tenim elements pera castigar a aquestos moros?

—¡Oh! Segons y conforme: ja veurá, ¿qué son molts ells?

—¡Ca! Quatre gats.

—Pues si es aixís, podém fer l'home: tinch set cents generals disposats a entrar en campanya.

—¿Y soldats, quants?

—¡Ah! Aixó ja es un' altra cosa: de soldats no 'n tenim més enllá de tres ó quatre dotzenas. ¡Com que tots pagan per no anar a servir!

—Bueno: ja es lo suficient. Preparis y tinguiho tot a punt pera emprendre la marxa.

—Si senyor: demá si convè marxarán cap a Alhucemas, y com qu' es propet, per no fer gastos, hi anirán a péu...

—¿Cóm a péu? ¿Y el mar, cóm lo passarán?

—¡Ah, hi ha mar entre mitj! No ho sabia...

—Bè; de tots modos ja 'm veuré ab lo ministre de marina: compleixi ab lo seu deber. ¿Ho té entés?

—No senyor, pero es igual.

VACILACIONES.

—¡Aleluya, senyor Cánovas!

—¿Y aixó, Elduayen? ¿de qué m' haig d' aleluyar?

—En aquest moment hi rebut un despaig de Marruecos en lo qual lo Sultan me diu que está disposat a donarnos...

—¿Quánt?

—¡Oh! Res, a donarnos satisfaccions, explicacions y rehabilitacions...

—Més nos convindrían milions. Pero en fi, veyám, ¿serán tant complertas aquestas explicacions que 'ns deixin l'honor en bon lloch?

—Jo crech que l'honor nos lo deixarán allí mateix hont lo tenim ara; pero al menos, quedarem bè y 'l país veurá que si las nacions serias se 'n riuen de nosaltres, ab las nacions de per-riure nosaltres sabrém fer lo serio.

—Corrent: quedan suspesas provisionalment las hostilitats.

—¿Cóm? ¿qué ja havia fet alguna cosa?

—Si, en Quesada ha desenvaynat lo sabre davant meu set ó vuyt vegadas.

—¡Oh! ¡Es un héroe aquest bon senyor!

—Mentres tant, dona instruccions al nostre delegat a Marruecos y encarrégali que tingui forsa agallas y que enrahoni alt.

—Aixís ho faré.

—Y si la conducta del Sultan es passadora, per aquesta vegada li perdonarém la vida.

—¿Mana res més?

—Si: que te 'n vasis immediatament del meu davant.

ÚLTIMA HORA.

—Tacatá, tacatá, tacatá, tá, tá, tá.

—¿Qué hi ha de nou?

—Un parte: es del nostre representant al Africa.

ERRANS POLITIQUES ILUSTRATS.

—¿Qué diu? Explicat.
 —Que 'l Sultan ha jurat que 'ls moros d' Alhucemas son uns brètuls.
 —Endavant, que més.
 —Que la bandera espanyola ha sigut arbolada en lo consolat...
 —Bè: prossegueix.
 —Y que 'ls canons moriscos li han disparat un grat de canonadas.
 —¿Ab bala?
 —No senyor: ab pólvora sola.
 —¿Abràsam, Elduayen! Lo lleó espanyol queda satisfet: ja se 'n pot tornar a la gabiá.

FANTASTICH.

RONDALLA NOVA É MISTERIOSA

DE UN QUE VOLIA OCCIR AL SENYOR REY.

Héus aquí que un menestral que no tenia ne una malla, ne un rosegó per menjar, volia donarse al mal sprit, perque cuydés de treure'l de tanta malandança, é 's passejava pèls carrers, tot groch é smarrit, quan de sopte li aparegueren dos homens é diguerenli que rich lo farien, si seguirlos volgués.

E 'ls segui.
 E li taparen los ulls ab una vena, é 'l dugueren a una casa bellament guarnida, é davant de sis cavallers los ulls li destaparen é diguerenli:

—Rich vos farém, donantvos doscents vinticinch mil sous, si vos occiu al senyor rey.

E 'l menestral digué:
 —L' occiré, tal com voldréu, sempre que fins lavors me féu la vida, que de no fémela no porié, que ans moriria jo de fam é cori-mori qu' ell de coltellada.
 E li respongueren que la vida li farien fins al dijous sanct en qu' ell auria de deseixirse de lo promés, occint al senyor rey, quant aquest sortís a péu é més descuydat stigués seguint sagraris.

E tornárenli a venar los ulls é 'l tragueren al carrer. E desde lavors tingué menjar é beure en gran abundança.

* *

E 'l menestral s' engreixá en pochés dies, é des que s' acostava 'l dijous sanct sentia fortes sgarrifances, é ans de cometre 'l crim qu' encomenat li avien, volgué posarse bè ab Dèus é la sancta mare Esgleya, é per burlar al dimoni que burlarlo a n' ell pretenie s' acostá al sanct sacrament de la penitencia.

E ho esplicá tot al pare capelá: com van trobarlo al carrer é com lo dugueren tapat d' ulls a una casa ben guarnida davant de sis cavallers, é 'ls tractes que allá li feren é 'l comenament que li donaren de occir al senyor rey.

E obtinguda la sancta absolució, quan lo capelá li demaná per anarho incontinent a contar tot als concellers del senyor rey, ell digué:

—Contárloshi poreu; mes ells han de mantindre, que no tinch jo ofici ne benefici, ne dech caure mort de miseria, després de haver salvat la vida al senyor rey é estolviat al reyalme grans desgracies.

E 'l capelá somiant é fantasiant en que de aquella feta 'l farien bisbe, aná corrents a contarho tot als concellers del senyor rey.

* *

E 'l dia del dijous sanct plogué é 'l rey no eixí a seguir sagraris.

E pèls papers se contava l' aventura del menestral que occis l' aurie, a no haverli tocat Dèus Nostre Senyor lo cor, fentli anar ans a confessar les seves culpes.

E foren preses é duytes a la presó nomenada *abanico*, cinch ó sis persones qu' en tot alló no 'ls anava ne venia.

E després, no trobántlosli culpa ne crim, las deixaren anar.

E un dels concellers del rey, qu' era andalús de les Andaluses, deia:

—No sè si eixa rondalla es certa, ó si m' aurá entrat al maji bebent mistela; mes sia certa no sia certa, probará sempre que per vigilar per la vida de nostre senyor rey, nengu la má per la cara pot passarme.

E ni del menestral, ni del capelá, ni dels cavallers, de aquella casa tant ben guarnida may pus se n' ha sabut res més.

E tant sols lo ministre andalús de les Andaluses, se-gueix menjant ab bon apetit é molta barra é mentres paheix lo que menja en loch de governar s' empesca noves rondalles é falornies.

P. DEL O.

ONTA un periódich que 'l rector de Castellar, prop de la Pobla de Lillet, va fer un sermó en lo Centre católich, preguntant als concurrents si eran del Centro, y al respóndreli afirmativament, va exclamar que havian de defensarlo, encare que fós precis sortir al carrer ab lo ganivet a la má.

Item més: un missionista que predicava a Blanes va sostenir desde la trona que *la santa causa havia de guanyarse encare que fos ab las armas a la má.*

Vels hi aquí 'ls resultats del régimen conservador. Se 'ls dona tot lo que volen, s' atipan, la sanch se 'ls engreixa, ve la primavera, se 'ls posa un tel als ulls y ja no hi ha qui 'ls aguanti.

Contra aquest mal hi ha un remey probat: democracia, dieta y Marsellesa a tot pasto.

Lo rey de Dinamarca s' ha enamorat de tal manera dels conservadors, que 'ls ha autorisat per cobrar las contribucions, a pesar de negarse las Cámaras a vótarlas.

Y are jo podria contarlos un quènto, que forsosament hauria de comensar, tal com comensan molts:

«Una vegada era un rey, que tenia... etc., etc.»

Perque, no ho duptin, acabarà per tenirli, que quan s' empenya una diferència entre una dinastia y un poble, la dinastia ab una petita derrota ja ha begut oli, mentres que 'l poble, viu y viurá sempre.

Aixis que tornin a reanudarse las Còrts, en Pidal presentarà una nova lley de instrucció pública. Aixis al menos ho diu un telégrama.

Ja poden contar quina lley será, sortint del caletre de 'n Pidal.

Una lley molt a propòsit per engreixar capellans, donantlos mestres d' estudi per tot menjar.

Los russos y 'ls inglesos están a punt de picarse las crestas.

¿No veuen com no tothom ofereix al inglés lo *modus vivendi* que li varem donar nosaltres?

La Russia sols tè per ell lo *modus morendi*.

Un dels projectes de 'n Cos Gayon consisteix en suprimir la contribució de la sal.

¡Magnífich! dirán vostés. Pero no s' adelantín ni s' entussiasmin massa depressa.

Desapareixerá la contribució de la sal; pero 's posará una contribució per la sal... no res, una friolera: nou céntims per kilo.

Aixis, per exemple, un quintar métrich de sal, al péu de la mina val un sis rals; donchs ab la contribució de 'n Cos Gayon, ne valdrá uns siscents.

Y després digan que aquest góvern no es *salat*.

Los republicans de la Caro'ina enviavan un telégrama saludant a n' en Castelar, a n' en Ruiz Zorrilla y a n' en Pi y Margall, y 'l góvern vá detenirli sense darli curs.

¡Cosas de 'n Cánovas! Tè enveja de que saludin a algú: tots los saludos los voldria per ell.

La senmana última en la línea de Llerona a Sant Martí, prop de Mollèt va haberhi una ensolciada, morint un pobre treballador.

Com que era treballador y pobre, y avants de que la terra s' ensolciés no havia tingut la previsió de rebre 'ls sacraments, lo rector no volia donarli terra sagrada; pero va averiguarse que aquell fulano havia militat a las filas carlistas, y desseguit va tenir tot lo que necessitava.

Ab lo qual queda establert que, segons certs capellans, la santa lley del treball es un pecat, y 'l corré la tuna per las montanyas fent barbaritats y desgracies, es una virtut que purifica las ánimas.

Diuen los conservadors que 'l Papa desaproba las pastorals dels bisbes; y a pesar de tot los bisbes continuan etjegan pastorals contra 'l góvern.

¿Qu' es aixó? ¿Es que 'ls bisbes s' enfilan a la tiara del papa? ¿Es que 'ls conservadors no diuen la veritat? ¿O es que l' infalible successor de Sant Pere no s' atreveix a renyir ni ab los uns ni ab los altres, y s' entreté fent habilitats y apelant als procediments dels *paños calientes*?

¡Ja 'ls dich jo, que 'ls católichs estém ben ennavegats!

Agotada rápidamente la primera edició del *Rosari de l' aurora*, s' ha publicat la segona qu' está ja també a punt d' acabarse; per lo tant los que 'n vulguin ja cal que s' espavilin, perque agotada aquesta, no se 'n farà cap més.

Gotas de tinta se titula una bonica colecció de poesias castellanas degudas a D. Frederich Rahola. Totas ellas son inspiradas y 's recomanan als aficionats a la bella literatura. Forman un elegant tomo que 's ven per duas pessetas a ca 'n Lopez.

Tant lo *Principal* com lo *Liceo* han inaugurat ja la temporada. Al *Principal* la escelent companyia de 'n Mario conta las funcions per plens. En quan al *Liceo*, hi treballa 'l célebre Maurel, qu' es un dels artistes més notables que trepitjan l' escena lirica. Del *Hamlet* ne fa una creació, y del *Rigoletto* un' altra. Es impossible portar fins a tal punt la inspiració artistica. Vájinlo a sentirlo y a véurel. En Maurel es un de aquells artistes dels quals es impossible apartarne 'ls gemecs durant tota la funció.

CARTAS DE FORA.—A Breda hi ha un predicador trempat com un all y ab la tripa com un bombo, que després d' empéndrelas contra la *Campana* y altres periódichs, vá embestir al *Cassino Bredense*, desentense en imprens contra tots los que assisteixen a las funcions dramáticas que allí 's donan, fins al extrém de suplicar al Criador que 's trenquin coll y camas tots los concurrents a dit cassino. Afortunadament brams d' ase no 'n puján al cel.

Lo rector de Llansá ha lograt que 'l governador de Girona prohibís la representació de la Passió. Y aixó que fa quatre anys va consentir que 'ls joves que la representavan anéssin a la professó ab los mateixos trajes que duyan al teatro fent aquella obra y a major abundament ell mateix va fer passejar lo gall del seu corral per un dels sayos.—Lo mateix fulano un dia tirava trona avall a un parell que volian casarse y a una noya que va presentarse a posar impediment a la boda, va tréuresela del davant a fástichs, perque a la quènta 'l nuvi era un hereuhet protegit del reverent. Després la noya volia casarse ab un germá del nuvi, y a pretext de qu' eran cunyats vá dirli que havia de demanar llicencia a Roma, es a dir gastar calés.

Després de la desgracia ocorreguda a Torroella de Montgrí, lo tinent d' arcalde va anar a trobar al rector, demanantli que no fés la professó, tota vegada que tothom estava trist. Lo rector va incomodarse y al péu de la trona vá dir: que per ballar per Pasqua ja no estaria trist ningú. Y 'l tinent d' arcalde, aprenent de Fivaller quina te'n fa? Prohibeix lo ball de Pasqua. Lo ball vá haverse de donar en lo terme de Ullá per l' orquesta del Barretó que va fer més diners que si hagués tocat a Torroella. ¡Vaya uns tinents d' arcaldes! La vila hauria de premiarlos ab una corona... de capellá.

Lo rector de Sant Quirse de Besora está furios desde que s' ha organisat un cassino que fa la competencia al centro católich. Sens dupte per aixó, 'l di-vendres sant, quan passava a fer adorar lo Sant Cristo entre 'ls feligrésos, al trobarse davant de l' esposa del president del cassino nou, va enretirarlo dugas vegadas; deixantla xasquejada y avergonyida. L' endemá a la iglesia vá dir lo següent.—Si algú s' ha agraviat que 'm perdoni; pero 'l que siga *confrare* que prengui candela. Lo millor que pot ferse ab rectors aixis que faltan tant descaradament a una senyora, es deixarlos sols dintre de la iglesia.

¿SEGONA EDICIÓ?

Los periódichs de Valencia explican que ha rebrotat aquella extranya dolencia que 's va posá en evidencia durant tot l' istiu passat.

Torna a donarse la nota que senyala 'ls morts y 'ls cassos, torna a saltar la pilota, y Játiva s' esbalota véyentse 'ls cordons pèls nassos.

Compareixen delegats, acudeixen comissions, y quan se troban plegats, arman un' orga de gats donant déu mil opinions.

L' un tot decidit ho nega, l' altre molt formal ho afirma, y entre mitj d' aquesta brega, quan avuy tot se sossega, l' endemá tot se confirma.

Senyor Romero, ab franquesa, armonisi aquest desordre y aclarí tanta extranyesa: ¿aixó es cólera ab certesa, ó es com l' altre, de real ordre?

¿S' ha proposat, tal vegada, ab lo seu talent sutil, tenir la gent espantada y preparar la jugada per passar l' istiu tranquil?

¿Es que vosté s' afigura que ara 'l pais tornará a fixarse ab la malura, deixant que vosté, gran fura, pugui fé... 'l que sempre fá?

Si acás, ha errat la jugada, y 'l qu' es aquesta funció

ja la pot dar per xiulada: aixó passa una vegada, pero dugas no senyo.

Si 'l microbi treu lo nas y 'ns vol matá, 'ns morirém sense ferne gens de cas: aixís sortirém del pas y potser descansarém.

Quan vejém la mort aprop, estirantnos una cama y á punt de darnos lo cop, llavors dirém:—¡Aquest cop si que no ha sigut camama!

Peró ¡fer cap cas del crit ab que ara vosté importuna per taparnos l' esperit? Vaja, tórrissen al lit, perque tot aixó es la lluna.

No perdi 'l temps tontament, ni s' escarrassi, ni probi de ressucitá habilment lo microbi impertinent... ¡Vosté si qu' es bon microbi!

La fé ha menguat una pila, tothom té certs punts d' ateo y com que 'l temps espavila, quan vosté avuy trèu la fila, la gent riu y diu:—¡Te veu!

Gréguim, nó s' hi cansi gayre, que aquest cop va á las palpentas: ja coneixem ab lo flayre lo que vol, sols veyent l' ayre de vosté y dels seus Lucientes.

No passi cap mal-de-cap per curar las nostras penas, y 'l seu plan guardil al pap, pues *segundas partes...* ¡sab?

Ja 's diu, *numca fueron buenas*. Si ab la primera edició va anarli gras en excés y va fé un negoci bo, ab aquesta penso jo que hi perdrá bastants dinés.

C. GUMÁ.

En Romero Robledo ha enviat á passeig al Ajuntament de Madrid, y 'ls madrilenyos s' han escandalisat de mala manera. Francament, no hi ha motiu per tant. La suspensió del Ajuntament de Madrid ve després de haver sigut destituhits més de la meytat dels qu' existeixen á Espanya.

Sino que Madrid es l' ull de poll del país, y una trepitjada al ull de poll fibla més qu' en cap altre lloch.

Al ajuntament nou hi figura com arcalde 'l célebre Bosch y Fustegueras, que dintre del esquadró de húsars té la catagoria de assistent del coronel.

Ja nombra al assistent arcalde. Quin dia farà com Caligula y nombrará cónsul al caball?

Entre 'ls nombrats hi figuren varios nobles, condes, duchs y marquesos, la major part dels quals ni menos s' han presentat á pendre possessió per no tenir que posarse á las órdes del ex-federal Bosch y Fustegueras, á qui en Pi y Margall se 'l va treure del davant, per no considerarlo digne de desempenyar una direcció general, com ell pretenia.

No ho estranyin, en temps conservadors, l' espuma sempre sura.

També hi figuraven alguns constitucionals que han dimitit; alguns esquerrans que li han dit Déu l' ampari, y ¡ves qui ho diria! fins alguns republicans.

Per supuesto que aquestos li han respot:—Vaja á la porra. ¿Que s' ha cregut que nosaltres som tant ilegals com vosté?

De manera que per tirar endavant la famosa renovació del ajuntament de Madrid, ha hagut de acudir als rebujos, publicant una darrera llista de individuos que ningú 'ls coneix.

Tan apurat está 'l partit conservador que ja está gastant l' última tarregada.

A Baeza y Alicante están á punt de tancar l' institut de segona ensenyansa, perque 'ls catedràtics no cobran un quarto de las sevas asignacions.

Ben mirat los mateixos catedràtics se 'n tenen la culpa.

¿Qui 'ls feya estudiar per catedràtics? ¿No hauria valgut més que haguessen tirat per toreros?

Lo suicidi, es una especie de enfermetat dels temps moderns. Aixís al menos ho asseguran los neos, anyadint que 'l suicidi té per causa principal la falta de creencias.

Aixó podrá ser veritat en alguns cassos, com per exemple:

En lo pont Annane (Milan) vá suicidarse l' altre dia un tal Capellari, nebot... ¿de qui dirian?... Nebot de... (no m' atreixo á dirho). Pero ¿per qué no haig de dirho? Nebot del Papa.

En altres termes: «Se ha suicidado el primo comun de los fieles»

Per supuesto, s' ha suicidat per falta de creencias, y sense que li haja valgut la infalibilitat del seu oncle, que avuy dia no hi ha res més infalible que una pistola ben carregada.

Disolta la música d' ingeniers, als individuos que la componian no se 'ls dona ni la llicencia, ni 'ls alcanes, ni res, quedant perduts y abandonats.

—Pero vamos á veure dirá 'l govern conservador. ¿Son ó no son ingeniers? Donchs si son ingeniers que s' *ingenihin*.

Un periódich fusionista de Madrid diu que 'n Romero Romero es defensor dels *jugadors y petardistas*. ¡Plum!

Després de sis mesos de publicat lo discurs académich de 'n Moret, surt lo bisbe de Osma á condemnarlo.

Lo bisbe de Osma ha anat més endarrerit que 'ls altres, per demostrar qu' es més reaccionari que tots.

En Blaseo, resident avuy á Paris, ha escrit un article al *Figaro*, revelant que un dels amichs més intims de 'n Romero Robledo es en Lagartijo.

Diu ademés que quan s' acaba una corrida 'l torero vá casi sempre al despaig del ministre y allí s' están fins altas horas de la nit, garlant tots dos sobre 'ls incidents de la lidia de la tarde. Després surten plegats del ministeri, embossats fins als ulls com si fossen conspiradors.

Tot aixó 's comprén. Ja fá molt temps qu' en Romero Robledo, com á home polítich no passa de la categoria de torero. Tota la seva gracia consisteix en tirar la capa al país y ferlo bobejar y tornar ximple á copia de marejarlo.

Uns estudian l' art de governar ab los filosops de la antigüetat; altres ab Maquiavelo; altres s' inspiran ab los homes públichs inglesos; altres aspiran á imitar als grans homes de la Revolució francesa.

En Romero Robledo no té ni coneix altre mestre qu' en Lagartijo.

La gran ventatje per ell es qu' encare que se las héu ab un toro que las hi fan dur molt grossas, es més manso que un anyell.

Histórich: Durant la passada quaresma s' representava á Esparraguera, com cada any en competencia ab Olesa, 'l drama sacro *La Passió*, davant de un públich numeros, compost en sa gran majoria de pajesos vinguts de tots los poblets de la comarca.

S' estava representant l' escena del assotament, quan á lo millor un pajés s' alsa de la cadira, y exclama:

—¡Apretéu, minyons, apretéu, que l' any passat se me 'n vá endur tota la cullita!

En lo Jusgat de Jerez de la Frontera s' han fet fondissas sense saber com, la friolera de xeixanta causas criminals.

Inútil dir qu' entre las causas desaparescudas no n' hi ha cap que corresponga á un periodista.

No 'ls dongui aixó cap esglay, á Jerez y á tot' Espanya, lo criminal sempre guanya; lo periodista may.

Los xinos han derrotat al ministeri Ferry. Perque encare que 'l vaja derrotar la Cámara de diputats, vá ser á conseqüencia de la petita ventatje obtinguda pels xinos sobre 'ls francesos.

De manera que á drete lley lo ministeri francés havia d' extendre la dimissió ab tinta xina.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Cas-rs-ta.*
2. ENDEVINALLA.—*Sr. R.*
3. ANAGRAMA.—*Gala, Aglá.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sadurni.*
5. GEROGLIFICH.—*Per suissos á Suissa.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans E. Burgay, V. Locomotora y Jenani; 4 Pau de la Sal y

Nicodemus; 3 A. Boix Zorrillista y Gomis; 2 Salatrop y 1 no mes Un Titella.

XARADA.

Si la *hu dos quarta* espanyola té valor ó res no val discutian fent tabola la *hu dos tres* y la *total*. Mes, com á ellas no tocava resoldre aquesta qüestió resultá que una afirmava y l' altre deya que no.

AREDNABAL.

ENDEVINALLA.

Com vinch de pares morenos jo moreno soch també: soch tant estrany que per ferme sempre 'm tenen de desfer.

UN REY ESGUERRAT.

CONVERSA.

—¿Ahont viu la Mercé, Ramonet?
—Filleta tú mateixa acabas de dir lo número y 'l carrer.

UN LLEPA-FILS.

GEROGLIFICH.

LOM
I
VII
Pies.
LOR
II
MARS
KIDLOS

UN GUINDILLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Rey Esguerrat, Sir Juanito, A. Boix Zorrillista, Un modus vivendi, Masnouense, Cassino de Esparraguera, Un americano, J. M. Valls, A. Delman, J. A. R., J. Sellarés Olivé, J. Camps, Roig de mal pel, M. Rovira, y J. M. M. Tarragona: *Lo que 'ns envian aquest senmana no 'ns serveix.*

Ciudadans J. M. Bernis, Compte Pavieca, Un noy maco, Dos cegos que hi veuen, C. Pillo, Dos Catalans de Reus, V. Locomotora, Asnerolf Alkupa, Orellut del Bruch, Giroflé, Labandera, Jenani, E. Bargay, Ciutadà Paco, A XII, R. Fortuny, Dos Liberals, J. Bru, y Un Fructuós de Sant Fructuós: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadá S. Baró: La poesia es molt desigual y té molts versos estritats pels cabells.—Maria Bocanegra: Gracias per las duas que 'ns envia qu' estan molt bé.—March Martori: Aprofitarém un pareil de epigramas; de la notlicia no 'n farém us per no ser de la indole de las nostras publicacions.—J. Olivé: En la poesia de vosté hi ha algun bon pensament; pero la forma no sempre es sostinguda.—Alt y Prim: En lo sonet hi ha alguns versos molt acentuats.—Anton dels Ases. Esta molt bé l' article.—Miser Jhonson: Id. id.—R.: La poesia está bé.—E. Benages: Queda complascut.—Arnau: En l' article hi ha una idea; pero hi falta espontaneitat: la poesia es desgabellada.—Un amich de ideas: Las poesias han de venir ab firmas conegudas.—Josefino: La poesia está molt bé.—J. P. (Tarrasa): Cregui que dada la situació en que s' rtuba, es millor guardar reserva: quan ne surti mani.—Ciudadans J. S., Roda (Ripollé); Barrina (Granollers), J. P. F. (Vich); J. S. (Montorní): Per la abundancia de original no hem pogut insertarho aquesta senmana; ho deixarem per la entrant.—Ciudadá M. Ll. (Torruella) y S. J. (Breda): Quedan complascuts.—R. F. y A.: Las noticias han de venir ab una firma coneguda.—Un correligionari, (Girona): Lo mateix li dihem.

LO ROSARI DE L' AURORA

XURRIACADA CÒMICA Y RECREATIVA

per

C. Gumá y M. Moliné

Un magnífich álbum, ab un grapat de dibuixes y altrás herbas.

PREUS:

Pel públich, en general. 2 rals.
Pels sagristans, majordonas, reverendos y nebotas, 1 ral.
que acreditin serho. mitja pesseta.
Niños y soldados.

NOTAS:

—Aquest *Rosari* no surt solzament al dematí: surt á qual-sevol hora que 's vagi á comprar.
—No fa mal-de-cap á ningú, ni molesta al veynat.
—Per mirarlo no es necessari portar bastó.—

SINGLOTS POÉTICHS

per SERAFÍ PITARRA

LA BUTIFARRA DE LA LLIBERTAT

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Novas edicions ilustradas: cada obra DOS rals

Se venen en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Ciudadans francesos ¿no hauria valgut molt més, avants de permetre que 'ls xinos tressen a terra 'l ministeri, esperar tranquilament a que 'l ministeri hagués tirat a terra 'ls xinos?